

Зорица Кубуровић

ЧАРОБНО
ОГЛЕДАЛО

■ Laguna ■

Copyright © 2000, 2012 Зорица Кубуровић
Copyright © 2012 овог издања, ЛАГУНА
Илустровала: Босиљка Кићевац
Иницијали и вињете: Ведрана Авдаловић

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Мојој ћерки Свeй̄лани,
која је у мој живо̄и унела сјај
и ле̄по̄ш̄у своје нежне душе.*

Садржај

Снежана	29
Пепељуга	83
Црвенкапа	127
Лепотица и звер	177
Ивица и Марица	243
<i>Белешка о њисцу</i>	293

есило се једне јесени да је у земљи каква је Данска, Србија или Мароко, у близини градића какав је Бамбери, Мајсен или Чачак, оболео мали син Краљице Вила. Добре виле могу скоро све, осим кад су у питању живот и здравље

њихове деце. Једино тада се оне уплаше, забораве на лековите траве и чаролије којима би могле да их излече и јуре као без душе тражећи помоћ и савет.

Мали вилењак можда и није био болестан онолико колико се јадној Краљици чинило, али цвототао је, стењао, грлио је слабашним ручицама и шапутао:

– Ма-ма! – једину реч коју је знао да каже.

Ван себе од очаја, добра вила одјури код старе чаробнице која је радила у оближњој болници и лечила људску децу на начин уобичајен за људе и замоли је за помоћ. Чаробница добро погледа малог вилењака, насмеја се, прогунђа нешто као:

– Охо-хо, којешта, баш свашта! – штипну га, боцну, усу неки прах у воду, напоји га и смести у креветић.

Вилу послужи медом и млеком. Рече јој да ће све бити добро, да се одмори, јер је већ време за одмор, али да држи отворене уши и очи. Зна се да су вилењаци заправо змајеви, и можда би се њеном сину свидело да одлети у свет, да спали све око себе, или да их подави у пари, а то би

изазвало непријатности у малом здраворазумском граду.

Тако умирена, добра вила леже послушнујући дисање свог сина, а оно је било све равномерније. Био је румен и нежан као дебела бубамара, као неки округли јастучић. Пућкао је у сну и понекад се мало мрштио. Добра вила га узе у наручје и леже с њим у фотељу. Он јој стави ручицу на образ и она задрема.

Из окрепљујућег сна тргоше је шумови какве одавно није чула – нешто налик на јечање, шмрцање, на удаљене уздахе и јецаје. Краљица Вила узе у наручје сина и пође трагом тих шумова. Забиривала је у беле собе у којима су крај уснуле деце стајале играчке и чаше с водом на белим орманчићима. Шум је био све јачи и водио је све даље. У полутами она виде четири кревета на којима су се тресле четири гомиле постељине. Вила приђе једном кревету, смаче покривач и угледа малу девојчицу како плаче. Девојчица гурну главу под јастук и заплака још јаче. Из осталих кревета одговорише јој уздаси и јецаји.

– Добро вече – рече учтиво вила и спусти на празан креветић малог вилењака. – Хоће ли ми неко рећи: „Добро вече“? Или ово вече уопште није добро?

Јечање се мало утишало, а испод покривача појавише се ручице и неке очи и носеви.

– Зашто се кријете?

– Зато што плачемо, ваљда видиш. Тужне смо! – зачу се танушан глас и вила спази два светла ока и мршаве образе умрљане од суза.

– Ах, фуј, какав је то разлог! Какво је то понашање? Нисте ваљда очајне? Наравно да понекад треба плакати ради лепоте очију, али не плачете ваљда зато што сте тужне?

– Плачемо, јесте – зачу се између јецаја други гласић и вила угледа другу девојчицу ван себе од очаја. – Хоћу кући, мами! Хоћу да ми

неко прича причу и да ме покрије пред спавање!
Хоћу баку!

– И ја! И ја! – зачу се из свих кревета. – Овде је мрак! И нешто крчка у ћошку! Хоћу млеко! Плашим се ветра! Шта ли ради мој брат? А мој тата? А мој? А мој?

– Јао – рече вила – све ми је јасно и сад бих и ја могла да плачем. Шмрц! Него, полако! Да не кукамо улудо! И да прво поједемо лешнике.

– И млеко! – рече упорно и плачно један гласић.

– И млеко – сложи се вила, извади из џепа чаробни штапић, окрете се на прстима и у лету дотаче кревете, девојчице, орманчиће и зидове.

И гле! Деца видеше да се налазе ушпушкана у свилене јастуке и дебеле покриваче на топлом ружичастом тепиху. У отвореном камину пуцкетала је ватра, а свака девојчица имала је пред собом велику чинију лешника и шољу топлог млека. У колевци крај ватре спавала је буцмаста вилинска беба. Девојчице се скоро уплашише.

– Ко сте ви? – упита најстарија. – Шта је ово?

– Ја сам добра вила, ето ко сам ја – рече поучно госпођа вила и седе на велики јастук крај ватре. – А ово су ноћни лешници, изволите их мљацнути.

– Ја уопште не мљацкам – рече девојчица светлих очију. – И не једем лешнике, да ми се не покваре зуби. И пазим с ким се дружим. А ви сте ми сумњиви.

– Да, шта ћеш – рече вила с уздахом. – Да сам вук, уопште не би сумњала. Да сам вештица, одмах би ме препознала. Ипак, мљацни, мени за љубав. И поквари неки зуб. Боље него да плачеш.

Девојчица опрезно помириса лешник, загризе га и стави у уста још три.

– Је ли ово ваша беба? – упита најмања девојчица. – Могу ли да јој дам лешнике?

– Свашта! Баш си мала! Појма немаш! Једној беби! – рекоше прекорно остале девојчице и најмањој девојчици опет задрхта брада и сузе јој препунише очи.

– Не плачи више! – шапну вила и узе је у наручје. – То је вилинска мушка беба и понекад је мали змај, кад се љути. Не верујем да би волео да га храниш док спава. Не буди тужна и не бој се више.

– Како да се не бојим? А миш? Има ли ту нешто... као миш? Малопре је шушкао.

– Има – рече вила, дотаче чаробним штапићем ћошак крај огњишта, а одатле извири сива главица с дрхтавим носом и окицама које су опрезно трептале. – Добро вече, Јањуше.

Миш истрча на средину собе, оњуши и нежно глоцну ножни прст добре виле.

– Добро вече, мадам. Надам се, то јест, да је вече добро, цију. На помолу је олуја, али она нам неће покварити ово добро вече. Смем ли да се сместим крај ватре? Ох, цију, ох, гриц! Хтео бих да боље чујем приче, ако намеравате да их причате.

– Јеси ли ти прави миш? – промуца дете у вилинском наручју. – Прави-правцати?

– Да, душо мала – рече миш и поклони се. – Ја сам сиви миш, потпуно уобичајен. Шуш, шуш! Јесам ли имао част да се упознамо? Неко ми рече да се плашите мишева. Смем ли да питам зашто?

– Зато што шушкаш – рече девојчица несигурно. – Много си сив и грозан.

Вила узе миша у руку.

– Погледај боље, то је само сиви миш који грицка старе мрве – рече нежно. – Пипни му уво, прозранчно као латица цвета. Пипни му реп и не бој се.

Девојчица га опрезно дотаче, мало се као нећкајући и уздишући. Миш се усправи на задње ножице и пољуби девојчин нокат.

– Смем ли да се сместим близу вас, душо мала? Тако сте топли и мекани! На вашу стару марамицу, ако допустите? Бићу миран, као буба у јесен, цију.

Вила однесе девојчицу на њено место крај ватре, ушушка је у покриваче и јастуке и смести у њено крило миша на свиленој марамици. Девојчица му понуди лешник и миш је тихо и отмено грицкао и уздисао од задовољства.

– Је ли то мој миш? – питала је девојчица блиставих очију. – Могу ли да га понесем кући? Да га покажем сестри?

Вила јој заглади рашчупану равну косицу која је као метла стршала око озбиљног лица.

– Нико није ничији. Тебе је родила мајка, али ниси њена, него своја, увек само своја. Упамти то. Воли много и буди вољена, али не допусти да те имају, нити да ти некога имаш.

– Ти, значи, ниси мој миш, Јањуше? – упита девојчица тужно.

Миш се усправи на задње ножице, и стави нос на девојчицин мали длан.

– Не. Али, кад ноћу чујете шушкање, неће те се више плашити. Мислићете да сам ја негде у близини. Долазићу кад будете сами и причаћу вам приче. Научићу вас мишје игре. Певаћу вам песмице о месечини. Направићу удобну малу рупу крај вашег кревета, ако желите.

– Желим – рече дете. – Остављаћу крај ње лешнике и сир.

Јањуш се поклони:

– Ах, размазићете ме. Цију, ох, цију! Сувише сте добри и цакани – рече умиљато.

– Да ли се овде још неко плаши? – упита вила и завири у дечје очи.

– Нико – рече одлучно најстарија девојчица.

Али вила је гледала у девојчицу која је стално ћутала и црне очи покривала дугим трепавицама.

– Јао, јао – уздахну вила. – Какав је то чемер? Шта су ти урадили?

Дете задрхта. Вила седе крај ње и узе је за руку.

– Ако се много плашиш, помаже да причаш о свом страху. И кад поново, при чистој памети, доживиш оно што те је уплашило. Кад страх

чуваш у себи, он добије ужасне облике. А то је само глупо дрхтање у тами, кад не познајеш оно чега се плашиш.

Девојчица је ћутала. Вила стави руку на њену главу пуну црних коврџа и она подиже очи:

– Једне ноћи, кад је беснела олуја, чула сам гребање на прозору и видела сам... – шапну девојчица, престрашено цикну и загрли вилу.

На прозору се чуло гребање и сви видеше много пари очију, жутих и хладних, како светлуцају на окнима.

– То су бауци о којима ми је причала бака! – вриштала је девојчица.

– Врло важно, бауци! – рече мирно вила, узе у наручје девојчицу и отвори прозор. – Добро вече и брзо улазите, напољу је хладно.

– Уф, мљац, какво љупко мало дете, глоц! Какве заносне уши! Какви миришљави прстићи! Уф! Уф! Каква слатка млада крв! – уздисали су бауци куљајући у собу, тамни и безоблични као ноћ.

На њима су се виделе само очи, мање или више жуте и зелене, бели, неравни зуби и црвена ждрела. Један се одмах довуче до најмање девојчице, али га миш Јањуш угризе и баук скичећи побеже у ћошак.

– Мишеви? Ви држите мишеве у овој присточној кући? Каква лудост! Какав ужас! – јаукао је.

Други се примаче девојчици светлих очију, али га она одалами папучом.

– Какво васпитање! – гнушао се он бежећи у таму. – Какав недостатак такта! Хтео сам само да оњушим.

Најстарија девојчица узе из цепа струк босиљка и натруни га у очи осталим бауцима кад су јурнули ка њој. Они почеше да кијају, кашљу и да се гуше.

– Уф! Уф! Шта то значи? Зар се тако дочекују гости? – стењали су. – Куку нама! Цвеће!

Девојчица у вилином наручју отвори очи. Око виле је пузала гомила баучића, кмечећи и скичећи:

– Гладни смо! Жедни! Хоћемо причу, причицу, одмах, сад, дај!

Вила нареди старијим бауцима да се увуку у ћошкове, а сама узе у крило малог баука и усу му у уста млеко и колаче. Баучић се умири и задрема.

– Могу ли и ја да пробам да их храним? – упита тихо девојчица и узе у крило бебу баука која је кмечала и шкљоцкала оштрим зубићима.

– Пази да ти не одгризе прст – рече вила пословно и показа јој како да сипа у баука млеко и да убацује колаче.

Црноока девојчица нахрани бебу баука, а и остале девојчице нахранише баучиће. Ту и тамо су морале да их уштину или повуку за уши, колико да их науче реду. На остатак млека, колаче и мрве бацише се велики бауци, слистише све, олизаше кашичице, чаше, тањире и под, полегаше у тамне ћошкове и захркаше. Мали бауци поседаше око девојчица, исплазише црвене језике гледајући вилу и сложено запеваше:

*Цревца крче, ѓр и фрк,
јурнем, давнем, онда љрк,
ѓуцнем крвицу, месце крк,
ѓлоцнем, мљацнем, ѓр и фрк!*

– Што су одвратни! – уздахну црноока девојчица, узе у наручје бебу баука која се трзала и тихо завијала, уви је у свилени покривач и уљуљка нежно у сан. – Шта мислите, јесу ли сви бауци зли?

– Да, сви. И најбољи међу њима су ужасни.

– А родитељи их воле, иако су такви?

– Воле их нарочито док су мали – насмеја се вила. – Тада се лако хватају и укуснији су за јело.

– Не мислите ваљда озбиљно? То је ужасно! – простења најстарија девојчица и загрли малог баука крај својих ногу, а он сместа покуша да јој одгризе уво. – Мада су стварно грозни.

– Да – рече вила – бауци су бауци, али се, као и људи, плаше свега: сунца, ватре, струје, грома и плаше се људи који их вребају у рану зору да рашчисте старе рачуне. А пошто су родитељи малих баука заузети смишљањем ружних и ужасних ствари, добре виле баукчићима понекад причају приче, као и усамљеној људској деци.

– И нама! И нама! Мајко! – шапнуше умиљати гласови и девојчице видеше на прозорској дасци две светлуцаве мале прилике.

– ...а причају приче и малим вилама и вилењацима – рече Краљица Вила и нежно узе за руку придошлице. – Ово су моје ћерке Ведрић и Светлић, добре виле и вилинске принцезе.

– А ово је Ози – рекоше мале виле и пољубише бебу у колевци. – И сад је здрав.

– Ози? – упита најмања девојчица. – Какво је то име?

– Вилинско. Мушко. Од миља – рекоше углас мале виле.

– Мој син има и тајно име, јер припада чувеној лози добрих вилинских краљева – рече вила озбиљно.

– Одмах сам погодила да су вам ћерке вилинске принцезе – рече црноока девојчица. – Имају стаклене ципелице и то чаробне, ако се не варам.

– Не вараш се – осмехну се вила. – Виле имају многе чаролије: штапиће, ципелице с машном, косу, осмех, невиност и лепоту. Као и деца.

– Хоћете да кажете да деца имају косу, осмех и лепоту и такозвану невиност, као виле? – упита девојчица охоло. – То сви имају и врло важно. У томе нема чари.

Вила седе крај ватре и загледа се у пламен.

– Зар нема? Зар нису чаробне многе ствари које имаш: кошуљица коју су ти прву навукли и из које си израсла тако велика, удобне старе ципеле у којима можеш да трчиш и скачеш по цео дан а да те не заболе ноге, свечана хаљина у којој ти се дешавају само лепе ствари?

– Ах, какве старе ципеле и којешта! – уздахну девојчица. – Волела бих да сам принцеза и да имам чаробно огледало.

– Охо! Само то?

– Да – рече дете озбиљно. – Често ми се чини да ја и јесам краљевске крви. Не примећујем да ли имам ципеле, хаљине, играчке, али волим племените и лепе речи и поступке. Наравно, људи се често не понашају према мени на тај начин, јер сам обична девојчица. А да сам принцеза...

– ...и да имаш чаробно огледало...

– Оно би ми причало приче из живота обичних људи и вила, оговарало би неку злу принцезу или принца – суманутог песника. Могла бих

од њега све да научим.

– Све је велика реч – рече мала вила Светлић и нежно се осмехну девојчици.

– А кад све научиш, онда видиш да је то само мало знање према величини љубави – рече Ведрић.

– О, фуј, каква љубав! – намршти се девојчица.

– Испричаћу ти причу о томе – рече добра вила и било је смеха у њеним очима.

– Нећу! – рече одлучно девојчица. – Хоћу причу о Снежани и седам патуљака.

– И ми, и ми! – заграјаше баучићи.

– Пст! – рече вила. – Пробудићете бебу!

– Прст! Беба! Глоц! Мљац – простења у сну неколико великих баука.

– Могу ли да уђем? – упита чаробница, која је већ ушла и за собом затворила врата. – Видим, сви сте на окупу, удобно сте се сместили и лепо сте као уписани, нема шта – и она седе у фотељу крај пећи и узе у крило најмању девојчицу. – А Зли Вук? Како ћемо без Злог Вука?

– Нећемо без Злог Вука – рече Ведрић и махну чаробним штапићем.

Пред њима се створи огромни, сиви Зли Вук. Он махну репом и спреми се да прогута одједном бар две девојчице, али му се мала вила осмехну:

– Седи и буди миран, куцо – рече тихо. – Мама прича причу.

– Надам се не о Црвенкапи? – мрачно упита вук, сави се у клупко и леже крај ватре. – Мрзим ту даму, авантуристкињу.

– Наравно да је мрзиш кад ниси успео да је поједеш – насмеја се вила. – Да си је на време сварио, остала би ти у нежној успомени. Али живот је пун неочекиваних обрта. Утеши се, причаћемо за сада о Снежани.

– Дивно – прогунђа вук. – Имала је меку кожицу и румене обрашчиће, мљац!

– Мама! – зачу се из колевке и у ваздух сукну пламен. – Мамаааа!

И сви видеше вилинску бебу како седи у колевци и плаче, а око ње се шири ватра. Вила сместа уга-си пламен, узе у наручје малог вилењака и запева:

*Преко мора, њреко ѓора,
где ѓод да си – иде сама.
Позови је, ил не зови,
жури њи и њрчи мама.*

*Кад се смејеш, када кмечии,
кад на њебе вреба њама,
када све смеш и кад дрхѡии,
ѡебе чува ѡвоја мама.*

*Када ала ѓрдно зине,
кад заѡече сѡара рана,
кад ѡе риѡне неки акреѡ,
ѡеши ѡе и лечи мама!*

– Осим кад изгуби главу – прогунђа чаробница, јер је мали вилењак опет заспао у вилином наручју.

– Осим кад изгуби главу – сложи се и вила тихо и спусти чедо у колевку, па седе до ње и благо је заљуља. – Али сад је глава на месту, син је здрав и можемо да причамо причу.

– Хајде, хајде! – зацвилеше мали бауци.

– Снежану?

– Снежану! – рекоше сви углас.

– Хајде – рече вила и уздахну – нека то буде:

Снежана

еома давно, кад је свет још био млад, кад су по древним шумама лутали једнорози, а ваздух испуњавали мириси чаробних трава, у време кад је још покоји змај жарио и палио поља, живео је један велики краљ са добром кра-

љицом у богатој и моћној краљевини. Краљ и краљица дуго нису имали деце. Сањали су непрестано о синовима који би јурили по дворским одајама и учили витешке вештине, и о нежним и умиљатим кћерима коже беле као снег, косе црне као абонос, и усана румених као крв, које би израсле у племените даме, удале се за принчеве и постале краљице у другим краљевствима. Али када је родила своје прво дете, Снежану, девојчицу коже беле као снег, косе црне као абонос и усана румених као крв, краљица умре. Детенце је било сићушно и беспомоћно је пружало ручице према оцу – али краљево срце је хладила поми-сао да би његова вољена жена била још жива да

није рађала. И он је с болом склањао поглед од детињег лица, које је личило на мајчино.

Дете се навикло да буде само – и више није пружало ручице и умиљавало се. Јер је детиње срце мудрије од најпаметнијих глава – мала принцеза је брзо разумела да је нико не воли и да никоме не треба. Људи су се пред њом механички клањали и испуњавали њене смешне дечје заповести гњавећи и отежући, показујући јој на све начине да је она сама безначајна, а да једино уважавају њено краљевско порекло. Девојчица је зато са нескривеним поносом учила родослов своје краљевске лозе за много векова уназад. Како није имала никога да стварно брине о њој, није научила да се лепо понаша, нити иједну вештину која би приличила краљевској кћери. Жалила је што није мушкарац да крене у бој, да јаше коње и да се бори мачем и бојним секирама. Али била је слабашна, имала је кожу белу као снег, румене усне и косу црну као абонос. Слушкиње су шапугале да ће је, кад одрасте, отац удати за принца. Љубав нико није помињао. Љубав се дешавала само у песмама дворских певача. Снежана је разумела да принцезе не би требало да сањају о љубави. Довољни су послушност и поштовање.

Ускоро се краљ поново оженио. Нова краљица је била несумњиво најлепша жена на двору, најскладније обучена и најобразованија, али је имала злу ћуд. Можда је била и вештица, али се о томе ћутало. Краљ је био очаран њеном несвакидашњом лепотом. Краљица се трудила да пред њим сакрије изливе зле воље, сакаћења и мучења

којима је кажњавала и најмању непослушност. Двор је дрхтао пред њеним лепим очима пуним притајене ватре. Људи су покушавали да се удаље на далеке поседе не би ли сачували главу и имање. Узалуд. Њена страшна рука их је свуда стизала.

Краљица је имала огледало које је дивно одражавало свет – у њему су се могли видети далеки предели и људи, прошлост и будућност. Чувала га је у својим тајним одајама – огледало је имало опасну особину да све зна и да увек говори истину. Било је нежно и отмено – подносило је само ласкање и обраћање у стиху. Краљица би га понекад упитала са стрепњом:

*Огледало лејо,
огледало моје,
најлејша на свеју
данас жена – ко је?*

Огледало је најчешће одговарало:

*Леја као грађуљ,
као ђесма њицица,
најлејша на свеју
данас је краљица.*

И краљица би одлазила срећна и умирена. Али било је дана када је огледало хвалило лепоту и дражи других, а краљица је скривала свој бес и одлазила да справи отрове, зле чини, или да нареди убиство и сакаћење супарнице. По краљевству

поче да се шапуће да се страшне ствари дешавају лепим женама, чак и када их држе затворене у кулама да их нико не види, чак и кад их чувају верни стражари. Жене су нагрђивале лица и сакатиле лепе девојчице. Нико, ко је имао среће да заноћи, није знао да ли ће дочекати јутро.

Али, ма како познавала тајне природе и страшне силе, краљица није могла да роди наследника. Краљев поглед, у коме би још ретко заискрила воља, све се чешће задржавао на Снежани. И све чешће је био испуњен нежношћу. Девојчица је понекад седела крај његове столице и слушала приче о ратовима, о дивовима и патуљцима, о чудном далеком свету. Није много говорила. Њен поглед поносног младог створа, скоро дивљег, али племенитог и невиног, рањавао је старог краља.

– Она је зеница мог ока – говорио је краљици. – Она је моје једино дете, моја крв, моја душа.

– Несумњиво – одговарала је лепа краљица и на њеном лицу не би задрхтао ниједан мишић, мада су је разједале љубомора и мржња. – Али она је неопрезна и необразована. Скита по шумама. Ништа не уме сама да уради. Ставља на себе драгуље и злато и губи их по ходницима и по пољу као да су каменчићи.

Краљ се мрштио:

– Шта мари. Она је моја кћи, ма шта да ради. Побрините се да је чувају на сваком кораку. Ви ћете ми за то одговорати. Бићу немилосрдан ако јој се ма шта деси.

Краљица погну главу. Знала је да је непотребно да чувају принцезу – заплашени народ видео

је у њој свој једини спас и чувао је од зла. Колико пута је маћеха послала за њом своје слуге да је гурну у реку, да сипају отров у чашу из које је пила, да на њу намаме бесног пса. И увек се нашао неко да је спасе из реке, да убије бесног пса, да гурне чашу или да попије отров уместо ње. Могла је несметано да лута куд год је желела – сујеверно и са обожавањем народ је гледао њено охоло чело бело као снег, румене усне и косу црну као абонос. Шта мари што је носила запрљане хаљине и није говорила бираним речима? Она се играла драгуљима као каменчићима, лепа као шумска вила. И ни пред чим није сагињала главу.

После много умиљавања и опањкавања, краљица доби дозволу да се позабави принцезиним васпитањем. И како се за малу принцезу збиља могло рећи да је охола, краљица убеди краља да је треба натерати да мало ради. И она је наређивала Снежани да устаје у зору, да пере подове у палати, или рубље са слушкињама, или да износи смеће и доноси дрва. Краљ је мислио да Снежана добија лаке послове који јој приличе, а Снежана се није жалила кад би увече села крај њега. Држала је да је недостојно њеног рода да се жали на нешто што може да уради сваки слуга. Понекад би јој од умора пала глава на мршава колена и краљ би наређивао да је однесу у њене одаје, зачуђен што је принцеза толико мршава и лако заспи.

Тежак рад је, уместо да убије, очеличио девојчицу. Постала је танка и жилага као млада топла. Маћеха је будно пазила да је неко не учи да

чита и пише и није јој дозвољавала да облачи краљевско рухо. Девојчица је носила сиротињске хаљине и радила као слушкиња, али нико се није могао преварити кад би је видео: Снежана је ишла као принцеза и гледала као принцеза, отворено и поносито. Никад није сумњала да се према њој лоше поступа – јер су људи понекад могли бити зли једни према другима, али не према једној принцези. И она се с дубоким поштовањем обраћала својој маћехи, која збиља није била мајка, али је била краљевског рода и краљева жена.

Једина особа с којом је Снежана разговарала и којој се поверавала, био је краљев ловац. Њега је још давно, као момчића, краљ одредио да чува малу принцезу док се игра. Он је с временом постао снажан и ћутљив човек коме су се сви склањали с пута, а и даље је у стопу пратио младу господарицу. Кад је први пут пала у воду, он ју је научио да плива. Кад се изгубила у шуми, он ју је нашао и научио да живи од плодова, да сазна где се налази према сунцу и звездама и да зауздава страх пред зверима. Снежана се смешкала слушајући његове озбиљне, кратке реченице. Крај њега се ничега није бојала – шума није била зла, река га је слушала, он је умео да је одбрани од кише и од олује. Често је ишла у његову кућицу са кровом од траве – тамо је било топло, његова жена је пекла кромпире у ватри и рађала синове који су били немирни и лепог вида као вилењаци. Снежана је ловцу понекад причала приче о племенитим дамама због чије су наклоности витезови

убијали аждаје и зле чаробњаке, освајали неосвојиве тврђаве и налазили тајанствено благо. Он је слушао не дишући, а сузе ганутости висиле су му на трепавицама. Јер, једном давно, пре вечере, Снежана га је произвела у свог витеза, а била је тако озбиљна и строга да је од тада носио парче њене поцепане кецеље на рамену, као знак да је она његова дама у чију ће славу починити велика дела. Иако се у себи смејучкао њеној охолости и детињастим причама, ловац је био искрено дирнут што је њега, сиромашног слугу, уздигла тако високо у свом добром срцу.

Али десило се оно што је било неминовно – једног дана чаробно огледало је саопштило:

*Лейа као зора,
као свейлоси рана,
најлеиша на свейу
данас је Снежана.*

*Као суза чисиа,
као сунце блисиа.
Понос наших дана
сада је Снежана.*

А краљица осети оштар бол у срцу, које је дуго изједала љубомора. Она паде на камени под и дуго оста тако јечећи и призивајући зле силе.

Кад је после много времена устала, њено лице је опет било мирно. Она нареди да тајно пошаљу по ловца. А преко чаробног огледала стави црну мараму, шапућући страшне клетве.